

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 407/08-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. decembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť M. J., B., zastúpenej advokátom Mgr. Ľ. K., M., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júna 2008 v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 126/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. J. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. októbra 2008 doručená sťažnosť M. J. (ďalej len „sťažovateľka“), v ktorej namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 126/2007 z 30. júna 2008.

Z predloženej sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že na Okresnom súde Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) prebiehalo od 23. apríla 2003 konanie o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, v ktorom sťažovateľka vystupovala ako žalobkyňa v prvom rade. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 5 C 101/2003 z 9. decembra 2005 určil, že žalobkyne v prvom a druhom rade sú vlastníčkami sporných nehnuteľností a žalovaný nie je ich vlastníkom.

Na základe podaného odvolania žalovaného Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 5 Co/56/2006 z 15. februára 2007 napadnuté rozhodnutie okresného súdu zmenil a rozhodol tak, že návrh sťažovateľky v celom rozsahu zamietol.

Podľa sťažovateľky «Krajský súd v Žiline sa ďalej vo svojom odôvodnení žiadnym spôsobom nevysporiadal s právnym názorom Krajského súdu v Žiline, ktorý bol vyslovený v uznesení č. k. 5 Co 453/04, zo dňa 29. 9. 2005 a síce „že vzhľadom na vykonané dôkazy a na to, že navrhovateľky, resp. ich právní predchodcovia od roku 1953 užívali a ako vlastnícky im patriace držali sporné nehnuteľnosti, pričom v užívaní a držbe ich nikto nerušil, vyvodil záver, že vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam vydržali.“

Vlastnícke právo navrhovateľiek, ktoré bolo určené rozsudkom Okresného súdu v Ružomberku, č. k. 5 C/101/2003 zo dňa 9. 12. 2005, pôsobí voči všetkým, čiže nie je dôležité z hradiska hmotného práva, kto v spore, vyvolanou určovacou žalobou vystupuje na mieste odporcu. Naliehavý záujem na určené vlastníckeho práva žalobkýň trvá, žiadnym spôsobom na pojednávaní konanom dňa 15. 7. 2007 nebol vyvrátený právnym názorom Krajského súdu v Žiline zo dňa 29. 9. 2005 a touto problematikou sa Krajský súd v Žiline vo svojom rozhodnutí vôbec nezaoberal, pričom ide o podstatu a predmet sporu.

Zmenou osoby vlastníka, ktorý je vedený v katastri nehnuteľnosti, ktorá bola vyvolaná zmluvou o prevode vlastníckeho práva k sporným pozemkom, samozrejme žalobkyne stratili naliehavý právny záujem na určení, že odporca nie je vlastníkom

sporných nehnuteľností.

Proti predmetnému rozsudku Krajského súdu v Žiline podala žalobkyňa 1 dovolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky. Dovolanie žalobkyne Najvyšší súd zamietol ako nedôvodné.

V podanom dovolaní žalobkyňa uviedla, že konaním Krajského súdu v Žiline bola odňatá účastníkovi konania možnosť konať pred súdom, s čím Najvyšší súd Slovenskej republiky nesúhlasil.

V podanom dovolaní žalobkyňa uviedla, že Krajský súd v Žiline mal v zmysle § 5 ods. 1 OSP poučiť žalobkyne o ich procesnom práve, t. j. dať návrh na zmenu účastníka, pretože odporca predložil na pojednávaní zmluvu o prevode vlastníckeho práva. Krajský súd v Žiline však vyzýval iba ku späťvzatiu žaloby. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, otázka pasívnej legitímácie patrí do oblasti hmotného práva s čím súhlasíme, t. j. kritéria podľa ktorých niekto môže byť účastníkom súdneho konania. Teda ak by tieto podmienky splnené neboli, t. j. kritéria za ktorých niekto môže byť účastníkom súdneho konania, súd by mohol takýto návrh zamietnuť. Avšak v tomto prípade, išlo o procesné právo účastníka navrhnúť zmenu na strane odporcu, a nie o poučenie materiálnej podstaty takéhoto návrhu podľa hmotného práva. O takomto procesnom práve, t. j. práve navrhnúť zmenu/zámenu na strane odporcu, mal Krajský súd žalobkyne poučiť, pretože neboli zastúpené advokátom.

Ďalej sa Najvyšší súd nevenoval otázke, prečo Krajský súd v Žiline neodročil pojednávanie. Zmluva o prevode sporných nehnuteľností bola doručená súdu aj žalobkyniam na pojednávaní konanom dňa 15. 2. 2007, čím bola žalobkyniam znemožnená príprava k tomuto pre súd závažnému dokumentu (predsa iba na jeho základe bola zamietnutá žaloba). OSP stanovuje lehotu na prípravu na pojednávanie minimálne päť dní. Krajský súd pojednávanie neodročil a Najvyšší súd sa touto otázkou nezaoberal.

Je potrebné podčiarknuť, že z hľadiska hmotného práva patrí vlastnícke právo žalobkyniam, vydržali vlastnícke právo, čo bolo potvrdené rozsudkom Okresného súdu v Ružomberku zo dňa 9. 12. 2005 č. k. 5 C 101/2003, a táto skutočnosť nebola do dnešného dňa vyvrátená...»

V závere sťažnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy SR a čl. 1 Protokolu č 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, spis. zn. 2 Cdo 126/2007, zo dňa 30. 06. 2008, a konaním, ktoré mu predchádzalo, bolo porušené.

2. Zrušuje sa v celom rozsahu Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, spis. zn. 2 Cdo 126/2007, zo dňa 30. 06. 2008, a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľovi do 15 dní od doručenia tohto nálezu trovy konania na účet advokáta Mgr. L. K. “

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením

bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu tohto základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 7/00, III. ÚS 100/01, III. ÚS 263/03).

1. Porušenie svojich označených práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru vidí sťažovateľka v tom, že najvyšší súd jej odmietnutím dovolania odňal možnosť konať pred súdom, nezaoberal sa podstatnými otázkami sporu napriek tomu, že prvostupňový súd určil, že je vlastníčkou sporných nehnuteľností, a taktiež v tom, že nepreskúmal postup krajského súdu, ktorý svoje rozhodnutie odôvodnil iba tým, že žalovaný nebol v spore pasívne legitimovaným účastníkom konania. Podľa nej nedodrжал lehotu na prípravu pojednávania a nedostatočne poučil sťažovateľku o jej právach. Rozhodnutie najvyššieho súdu je podľa nej preto „*arbitrárne a zjavne neopodstatnené*“.

Ústavný súd z príloh k sťažnosti zistil, že v dovolaní z 11. mája 2007 podanom proti rozhodnutiu krajského súdu ako súdu odvolacieho opierala sťažovateľka prípustnosť dovolania o ustanovenie § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a o ustanovenie § 238 ods. 1 OSP. Odňatie možnosti konať pred súdom videla v tom, že krajský súd sa vôbec nezaoberal podstatou sporu a porušil podľa nej ustanovenia § 5 ods. 1 a 2 a § 92 ods. 2 a § 119 ods. 1 OSP.

Dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) OSP je podľa ustálenej judikatúry všeobecných súdov daný vtedy, ak súd svojím postupom znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu zákon priznáva. O vadu v zmysle tohto ustanovenia

ide len vtedy, ak išlo o postup nesprávny (uvažované z hľadiska zachovania postupu súdu určeného zákonom alebo ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi) a ak sa postup prejavil v priebehu konania (nemusel sa však aj pri rozhodovaní).

Podľa § 5 ods. 1 OSP súdy poskytujú pri plnení svojich úloh účastníkom v občianskom súdnom konaní poučenia o ich procesných právach a povinnostiach. Podľa ods. 2 súdy povinnosť podľa odseku 1 nemajú, ak je účastník v občianskom súdnom konaní zastúpený advokátom (sťažovateľka bola v konaní pred krajským súdom zastúpená právnou zástupkyňou).

Podľa § 92 ods. 1 OSP na návrh účastníka môže súd pripustiť, aby do konania pristúpil ďalší účastník. Súhlas toho, kto má takto do konania vstúpiť, je potrebný, ak má vystupovať na strane navrhovateľa.

Podľa § 92 ods. 2 OSP ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže navrhovateľ alebo ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené, alebo na koho prešli, navrhnúť, aby do konania na miesto doterajšieho účastníka vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli.

Podľa § 119 ods. 1 OSP pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Podľa § 216 ods. 1 OSP ustanovenia § 92 ods. 1 a 4, § 97 a § 98 pre odvolacie konanie neplatia.

Podľa § 237 písm. f) OSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podľa § 238 ods. 1 OSP dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

Ústavný súd podľa svojej ustálenej judikatúry nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

Ústavný súd zistil, že v konaní o žalobe o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam okresný súd rozsudkom sp. zn. 5 C 101/2003 z 9. decembra 2005 určil, že žalobkyne „*v prvom a druhom rade sú vlastníčkami sporných nehnuteľností a žalovaný nie je ich vlastníkom*“.

Na základe podaného odvolania žalovaného krajský súd rozsudkom sp. zn. 5 Co/56/2006 z 15. februára 2007 napadnuté rozhodnutie okresného súdu zmenil a rozhodol tak, že návrh sťažovateľky (ako žalobkyne v prvom rade) v celom rozsahu zamietol.

V konaní pred odvolacím súdom bola sťažovateľka oboznámená s kúpnu zmluvou o prevode vlastníckeho práva, ktorým žalovaný previedol nehnuteľnosti na právneho predchodcu žalovaného. Preto právna zástupkyňa sťažovateľky navrhla, aby odvolací súd pripustil prístupenie do konania ďalšieho účastníka na strane žalovaného. Tomuto návrhu však odvolací súd nevyhovel, a to „*s prihliadnutím na ust. § 216 O. s. p. Podľa tohto zákonného ustanovenia, ustanovenia § 92 ods. 1 a 4, § 97 a § 98 pre odvolacie konanie neplatia... Vzhľadom na nepripustenie prístupenia ďalšieho odporcu do konania zostal účastníkom konania pôvodný odporca - Ing. A. G... ktorý vzhľadom na uzavretú kúpnu zmluvu o prevode vlastníctva k nehnuteľnostiam zo dňa 1. 2. 2007, zavkladovaný pod č... a LV, vydaný Správou katastra v R. dňa 14. 2. 2007, už nie je vlastníkom sporných nehnuteľností. Z toho dôvodu nie je v spore pasívne legitimovaným účastníkom konania*

a rozsudok okresného súdu z toho dôvodu musel byť zmenený a žaloba... voči nemu zamietnutá...“.

Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, v ktorom napadla procesný postup krajského súdu z dôvodu porušenia niektorých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (napr. § 2, § 3, § 5 ods. 1, § 24, § 92 ods. 2 a § 119 ods. 1).

O podanom dovolaní najvyšší súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 2 Cdo 126/2007 z 30. júna 2008. Svoje rozhodnutie vo vzťahu k uplatneným dôvodom sťažovateľky odôvodnil okrem iného takto:

„Žalobkyňa 1) v podanom dovolaní namietala porušenie ustanovení § 2, 3 a 5 ods. 1 O. s. p. (tzv. poučovaciu povinnosť súdu) s tým, že súd mal žalobkyne poučiť o tom, že podľa § 92 ods. 2 O. s. p. je možné navrhnúť, aby do konania vstúpil namiesto doterajšieho účastníka ten, na koho boli práva prevedené alebo na koho prešli, prípadne mal odvolací súd pojednávanie odročiť a keďže konajúci súd tak neurobil, žalobkyniam odňal možnosť konať pred súdom. K námietkam žalobkyne 1) je potrebné uviesť, že v Občianskom súdnom konaní sú účastníkmi konania navrhovateľ (žalobca) a odporca (žalovaný), alebo tí, ktorých zákon za účastníkov označuje (§ 90 O. s. p.) a v konaní, ktoré možno začať i bez návrhu aj tí o právach a povinnostiach ktorých sa má konať (§ 94 ods. 1 O. s. p.). V sporovom konaní je účastníkom konania ten, kto podal návrh na začatie konania na súde, t. j. žalobca a ten koho žalobca označil v žalobe za žalovaného (§ 79 ods. 1 O. s. p.). Pokiaľ žalobca nesprávne určí okruh účastníkov na strane žalovanej, súd nemá v zmysle § 5 O. s. p. povinnosť žalobcu o tomto nedostatku poučiť, keďže nejde o poučenie o procesných právach a povinnostiach účastníkov, ale by išlo o poučenie hmotnoprávne. Poučenie žalobcu o tom, koho by podľa hmotného práva mal žalovať totiž presahuje poučovaciu povinnosť súdu podľa § 5 O. s. p. a je v rozpore so zásadou rovnosti účastníkov konania. Je bezvýznamné, že podľa hmotného práva by právo malo byť uplatnené proti niekomu inému, než proti označenému žalovanému. V tomto prípade ide totiž už o otázku tzv. vecnej legitímácie (aktívnej, ak sa týka žalobcu, pasívnej, ak sa týka žalovaného), ktorá je predmetom dokazovania a ktorej nedostatok je dôvodom pre zamietnutie žaloby. Na základe uvedeného potom odvolací súd dospel k záveru, že konanie odvolacieho súdu nie je postihnuté

žalobkyňou 1) vytykanou vadou uvedenou v § 237 písm. f) O. s. p.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v Občianskom súdnom konaní. Dovolateľka namietala, že odvolací súd napriek návrhu žalobkyň uznesením pripustiť, aby do konania namiesto doterajšieho odporcu Ing. A. G... vstúpil A. G., bytom H., takúto zmenu na strane žalovaného nepripustil. Zo zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom zo dňa 15. 2. 2007 je zrejmé, že na tomto pojednávaní bola oboznámená kúpna zmluva uzavretá medzi Ing. A. G. (odporcom v predmetnej veci) a A. G. (právnym predchodcom terajšieho žalovaného), ktorou došlo k spätnej kúpnej zmluve, na základe ktorej opätovne sa stal vlastníkom sporných nehnuteľností A. G. Vklad predmetnej zmluvy bol povolený 12. 2. 2007 Správnou katastra v R. Zástupkyňa žalobkyne 1) na tomto pojednávaní navrhla pripustiť do konania ďalšieho žalovaného menom A. G., rod. G., bytom H. Takýto návrh bol uznesením zamietnutý. Žalobkyňa 1) trvala na tom, aby sa vo veci konalo (s terajším žalovaným) a žiadala, aby rozsudok súdu prvého stupňa bol potvrdený. Z obsahu predmetnej zápisnice je teda zrejmé, že tvrdenia žalobkyne 1) v dovolaní sa nezakladajú na pravde a konanie odvolacieho súdu nie je postihnuté inou vadou konania v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b) O. s. p.

Dovolateľka nenamietala, že zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci [§ 241 ods. 2 písm. c) O. s. p.].

Z uvedeného vyplýva, že rozsudok odvolacieho súdu bol z hľadiska uplatnených dovolacích dôvodov správny. Pretože nebolo zistené, že by rozsudok odvolacieho súdu bol postihnutý vadou uvedenou v § 237 O. s. p., či tzv. inou vadou konania v zmysle ustanovenia § 241 ods. 1 písm. b) O. s. p., ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne 1) podľa § 243b ods. 1 časť vety pod bodkočiarkou O. s. p. zamietol...“

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu, pokiaľ ide o danosť dovolacieho dôvodu zakotveného v § 237 písm. f) OSP, nie je arbitrárny ani zjavne neodôvodnený. Napadnuté rozhodnutie krajského súdu totiž najvyšší

súd správne posúdil ako také, ktoré netrpí zmätočnosťou z uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. f) OSP, a keďže iný dôvod procesnej prípustnosti podľa § 237 a § 239 OSP v sťažovateľkinom prípade nebol daný, dovolací súd jej dovolanie zamietol.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v časti namietajúcej porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

2. Sťažovateľka v sťažnosti ďalej namietala, že rozhodnutím najvyššieho súdu došlo aj k porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy (označila ho ako právo na spravodlivé súdne konanie). Uvedený článok však v sebe inkorporuje viacero konkrétnych práv prislúchajúcich účastníkovi konania. Ide o verejný charakter súdneho procesu, právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, právo byť prítomný pri prerokovaní svojej veci a právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom. V odôvodnení podanej sťažnosti sťažovateľka nenamietala existenciu zbytočných prietahov v konaní najvyššieho súdu (či krajského súdu) a taktiež voči postupu konajúcich súdov nenamietala odopretie práva na vyjadrenie sa k vykonávaným dôkazom. Takisto ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti signalizujúce porušenie zásady verejnosti v konaní pred všeobecnými súdmi alebo porušenie práva sťažovateľky byť prítomný na pojednávaní súdov a zúčastňovať sa tých procesných úkonov, pri ktorých jej to Občiansky súdny poriadok umožňuje.

Keďže sťažovateľka priamo nenamietala porušenie ani jedného z týchto práv uvedených v čl. 48 ods. 2 ústavy a táto okolnosť nevyplýva ani z odôvodnenia jej sťažnosti, považuje ústavný súd i túto časť sťažnosti ako zjavne neopodstatnenú.

3. Čo sa týka namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd podotýka, že „... zásadne nie je možné, aby bol všeobecný súd považovaný za primárneho porušovateľa práva vlastníť a pokojne užívať majetok iba z dôvodu, že do jeho právomoci patrí rozhodovanie o veciach súvisiacich so súdnou ochranou vlastníka (sťažovateľky)...“ Všeobecný súd by mohol byť len vtedy porušovateľom tohto práva hmotného obsahu, ak by postupoval v konaní tak,

že by to znamenalo porušenie ústavných princípov spravodlivého procesu, čo v danom prípade však zistené nebolo.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd už nezaoberal ďalšími požiadavkami sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. decembra 2008